ଇନଲାଣ୍ଡ ଷ୍ଟିମ୍ ନାଭିଗେସନ୍ ୱାର୍କସ୍ 'ୟୁନିଅନ୍

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଫେବୃଆରୀ 1, 2001

[ଏସ୍. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଏବଂ ଶିବରାଜ ଭି. ପାଟିଲ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଶ୍ରମ ଆଇନ:

ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947:ଧାରା 25 ଏଫଏଫ୍, 25 ଏଫଏଫ୍ଏଫ୍ ଏବଂ 33 ସି (2)-- 8,000 କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସହିତ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରୁ ଆସାମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନଦୀ ସେବା ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ଏକ ସୀମିତ କମ୍ପାନୀ-- ପାକିସ୍ତାନ ସହିତ ସଶସ୍ତ୍ର ସଂଘର୍ଷ କାରଣରୁ କମ୍ପାନୀ କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଅଂଶକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଯାହାଫଳରେ ବଡ଼ ମାତ୍ରାରେ ଛଟେଇ କରାଯାଇଥିଲା-- କମ୍ପାନୀର ପରିଚାଳନା ଏବଂ ଏହାର ଶ୍ରମିକ ସଂଘ ମଧ୍ୟରେ ସମାଧାନ-- କମ୍ପାନୀର ଋଣଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମାପନ ଆବେଦନ ଆଗତ କରାଯାଇଥିଲା --କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅନ୍ତର୍ଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ଏବଂ କମ୍ପାନୀ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯୋଜନା ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା-- ଯୋଜନାର ଏକ ସର୍ତ୍ତ ଥିଲା ଯେ ନିଗମ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ। -- ଅଣଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉଥିବା ପାଣ୍ଠିରୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ଥିଲା-- ଏହି ଯୋଜନା 1967 ରେ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଦିନ ବନ୍ଦ ସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା-- ଶିଳ୍ପ ବିବାଦକୁ, ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା --ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ବନ୍ଦ ସୂଚନା ଜାରି ହେବା ଦିନଠାରୁ ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା-- ଉକ୍ତ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା -- ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦାବି କରିପାରିବେ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ପକ୍ଷଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପରିମାଣ ନିରୂପଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ -- ଆବେଦନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି ଯେ:ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ କମ୍ପାନୀରୁ ନିଗମକୁ କୌଣସି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇନଥିଲା -- ଯୋଜନାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କମ୍ପାନୀକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇଥିଲା ତାହା ଏକ ପୃଥକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା-- ଯଦି ଏକ କମ୍ପାନୀ, ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବାହାରେ ଥିବା କୌଣସି ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ହେତୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ବନ୍ଦ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ 10 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି କମ୍ପାନୀର ସେବାରେ ଥିବା ଶ୍ରମିକମାନେ ଅଧିନିୟମ 25 ଏଫଏଫଏଫ୍ ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି -- ବର୍ତ୍ତମାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ପରିସ୍ଥିତି ଭିନ୍ନ ହୋଇଥିବାରୁ, ସଂଘ /ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଇନର ଧାରା 33C (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦାବିକୁ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଉଚିତ୍ ହେବ-- କ୍ଷତିପୂରଣ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଯିଏ, ପୂର୍ବ କମ୍ପାନୀ ସହିତ ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏକ ପକ୍ଷ ହେବ-- କମ୍ପାନୀ ଅଧିନିୟମ, 1956-- ଧାରା 391 ରୁ 394 ।

ରିଭର୍ ଷ୍ଟିମ୍ ନାଭିଗେସନ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍, ଯାହା ପ୍ରାୟ **8,000** କର୍ମଚାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟବଳ ସହିତ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରୁ ଆସାମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ନଦୀ ସେବା ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ସମୟରେ, ପାକିସ୍ତାନ ସହିତ ସଶସ୍ତ୍ର ସଂଘର୍ଷ ସମୟରେ ବ୍ୟାପକ କ୍ଷତି ସହିଥିଲା । ଉକ୍ତ କ୍ଷତିର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ବ୍ୟାପକ ସ୍ତରରେ ଛଟେଇ କରାଯାଇଥିଲା । ମିଳାମିଶା ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମୟରେ, କମ୍ପାନୀର ପରିଚାଳନା, ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ସହିତ ଏକ ସମାଧାନରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ତେବେ କମ୍ପାନୀର ଋଣଦାତାମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ବନ୍ଦ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଚାଲିଥିଲା । ପରେ, କମ୍ପାନୀ ଅଧିନିୟମ, **1956** ର ଧାରା **391** ରୁ **394** ଅନୁଯାୟୀ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବ ଏବଂ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଯୋଜନା ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ଯୋଜନା ଅଧୀନରେ, କେତେକ ଦାୟିତ୍ୱ ବ୍ୟତୀତ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ପରିସମ୍ପତ୍ତି ନିଗମରେ ନିହିତ ହେବାର ଥିଲା । ନିଗମକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିଜ ଅଧୀନକୁ ନେବା ପାଇଁ ବିବେକାଧିନ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଅଧୀନକୁ ନିଆଯାଇନଥିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ ଭାରତ ସରକାର ଯୋଗାଇବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିବା ପାଣ୍ଠିରୁ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତିପୂରଣ ଦିଆଯିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା । ତେବେ, ଯୋଜନା ଅନୁମୋଦନ ପରେ, କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହେବାର ଥିଲା ଏବଂ ସମସ୍ତ ଋଣଦାତାମାନଙ୍କୁ ପରିଶୋଧ କରାଯିବା ପରେ ଏହା ବନ୍ଦ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିନା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବାର ଥିଲା । ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ମଧ୍ୟ ଅଦାଲତରେ ହାଜର ହେବା ପରେ **1967** ମସିହାରେ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ପାଖରେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା ।**ଏହି** ଯୋଜନା ମଞ୍ଜୁରୀ ହେବା ଦିନ ହିଁ, କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ କମ୍ପାନୀ ନିଜେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିଥିଲା । ଏହା ପରେ ନିଗମ ଉକ୍ତ **8000** କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ **5173** ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ନୂତନ ନିଯୁକ୍ତି ପତ୍ର ଜାରି କରିଥିଲା । *କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ*, **[1974] 4** ଏସସିସି **696** ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପରେ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସରକାର ଗୋଟିଏ ପଟେ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ ନିଗମ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ସେମାନଙ୍କ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦକୁ ଏହିସବୁ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ବିଚାର ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ **(i)** ଅଧିନିୟମ **25** ଏଫଏଫ୍ଏଫ୍ ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ, **(ii)** କମ୍ପାନୀ ନିଗମକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ, **(iii)** ଅଧିନିୟମ **25** ଏଫ୍ଏଫ୍ଏଫ୍ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଲାଗୁ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ, **(iv) 1965** ର ବୁଝାମଣା ନିଗମ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କି, **(v)** କମ୍ପାନୀର କର୍ମଚାରୀଙ୍କର ନିଗମ ସେବାରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟକରିବାର ଅଧିକାର ଅଛି କି ନାହିଁ । ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ବିରୋଧରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରସଙ୍ଗର ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଥିଲେ ଯେ **3-5-1967** ରୁ ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି ।**ଉକ୍ତ** ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଅବଶିଷ୍ଟ ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ନକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଫଏସଲା କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **25** ଏଫ୍ଏଫ୍ଏଫ୍ ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ବ୍ୟତୀତ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘକୁ କୌଣସି ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ଦାବି କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ ଆବଶ୍ୟକ

ପକ୍ଷଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ 1. କୌଣସି କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥିବା ସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ କମ୍ପାନୀରୁ ନିଗମକୁ କୌଣସି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ କାରଣ କମ୍ପାନୀ ଅଦାଲତର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା କମ୍ପାନୀକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ନିଆଯାଇଥିଲା ତାହା ଏକ ପୃଥକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା । ତେଣୁ, ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଯଦି କୌଣସି ଉଦ୍ୟୋଗ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବାହାରେ ଥିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ କାରଣରୁ ବନ୍ଦ ହୁଏ, ତେବେ ସେଠାରେ ୧୦ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ କାମ କରିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରମିକ ସେକ୍ସନ୍ 25FFF ଅନୁଯାୟୀ ସୂଚନା ଓ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର, ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରାଯାଇଛି ।

2. ଯଦି କୌଣସି ଉଦ୍ୟୋଗ ଆର୍ଥିକ ଅସୁବିଧା କାରଣରୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନର ସ୍ଥିତିରେ ଥିଲା, ତେବେ ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବାହାରେ ଥିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି କାରଣରୁ ଏହାକୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିବା ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଯଦି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମ 33C (2) ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ଆବେଦନ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25FFF ଅଧୀନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ଦାବିର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ, ଯାହା ଭାରତ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଏବଂ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପୂର୍ବତନ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ ଭାରତ ସଂଘ ପକ୍ଷ ହେବେ ।

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ, **[1974] 4 ଏସସିସି 696** ଏବଂ *ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଲିମିଟେଡ ବନାମ ପି. ଏସ୍. ରାଜଗୋପାଳନ୍*, **[1964] 3 ଏସସିଆର 140, ମାମଲାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1422/1999

9.5.97 ରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏମ. ସଂଖ୍ୟା 3919/1994 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ।

ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ଅଲତାଫ ଅହମ୍ମଦ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ସ୍ମିତା ମୁଖାର୍ଜୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ।

ତାରା ଚାନ୍ଦ ଶର୍ମା ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ନୀଲମ ଶର୍ମା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଇନଲାଣ୍ଡ ଷ୍ଟିମ୍ ନାଭିଗେସନ୍ ୱାର୍କସ୍ 'ୟୁନିଅନ୍ *ବନାମ* ଭାରତ ସଂଘ

ପି. ପି. ମାଲହୋତ୍ରା, ସତ୍ପାଲ୍ ସିଂହ, ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଅନୀଲ କଟିୟାର ଭାରତ ସଂଘ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । "ରିଭର୍ସ ଷ୍ଟିମ୍ ନାଭିଗେସନ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍" ନାମକ ଏକ କମ୍ପାନୀ [ଏଠାରେ 'କମ୍ପାନୀ' ଭାବରେ ସୂଚିତ] କିରାଣୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସମେତ 8000 ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ନେଇ ପଶ୍ଚିମ ବଙ୍ଗାରୁ ଆସାମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ନଦୀ ସେବା ଚଲାଉଥିଲା । ଏହାର କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ବ ପାକିସ୍ତାନ ଦେଇ ହେଉଥିଲା । 1965 ରେ ପାକିସ୍ତାନ ସହିତ ସଶସ୍ତ୍ର ସଂଘର୍ଷ ହେତୁ କମ୍ପାନୀକୁ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଅଂଶକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହାର ପରିସମାପ୍ତି ରୋକିବା ପାଇଁ ଭାରତ ସରକାର ଏଥିରେ ଏକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣକାରୀ ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ କମ୍ପାନୀ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ବିପୁଳ କ୍ଷତି ସହି ଆସୁଥିବାରୁ ବଡ଼ ମାତ୍ରାରେ ଛଟେଇ କରାଯାଇଥିଲା । ମିଳାମିଶା ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମୟରେ, କମ୍ପାନୀର ପରିଚାଳନା, 1965 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 26 ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ସହିତ ଏକ ସମାଧାନରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ତଥାପି, କମ୍ପାନୀ ଲାଭପ୍ରଦ ଭାବରେ ଚାଲିପାରି ନଥିଲା, ତେଣୁ, ଏହାର ଦେବାଳିଆପଣ କାରଣରୁ ବିଭିନ୍ନ ଋଣଦାତା, ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନେକ ବ୍ୟାଙ୍କ କମ୍ପାନୀକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦୀର୍ଘକାଳୀନ ବିଚାରଧୀନତା ପରେ, କମ୍ପାନୀ ଅଧିନିୟମ, 1956 ର ଧାରା 391 ରୁ 394 ଅନୁଯାୟୀ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଯୋଜନାର ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ଅଦାଲତରେ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ ।ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ବାସ୍ତବରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ, ଯୋଜନାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ସଂକ୍ଷେପରେ, ଏହି ଯୋଜନାରେ *ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ* ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା ଯେ, ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ପରିସମ୍ପତ୍ତି ବ୍ୟତୀତ କେବଳ କିଛି ଦାୟିତ୍ୱ, ନିଗମ ଠାରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେବ । ଏହା ସହମତି ହୋଇଥିଲା ଯେ ନିଗମ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ କମ୍ପାନୀର ଯଥାସମ୍ଭବ କର୍ମଚାରୀ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟବଳର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ, କିନ୍ତୁ ନିଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଥିବା ସଂଖ୍ୟା ଏହାର ବିବେଚନାର ବିଷୟ ହେବ । ଯେଉଁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ ଭାରତ ସରକାର ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିବା ପାଣ୍ଠିରୁ କମ୍ପାନୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଥିଲା ।ଯୋଜନାର ଅନୁମୋଦନ ପରେ କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦେୟ ପରେ ଏହା ବନ୍ଦ ନହୋଇ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।କମ୍ପାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ସମୟରେ କେତେକ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାର ପାଇଁ ଖୋଲା ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା:

1. ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଛି କି [ଏହା ପରେ 'ଆଇଡି ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ସୂଚିତ];

2. 25.8.1965 ତାରିଖର ରାଜିନାମା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାରେ ସକ୍ଷମ କି;

3. ଶ୍ରମିକମାନେ ଶ୍ରମିକ କି ନୁହେଁ କିମ୍ବା 25.8.1965 ର ଚୁକ୍ତିନାମା ଆଧାରରେ କୌଣସି ଦାବି କରିବାକୁ ହକଦାର କି; ଏବଂ

4. ସ୍ଥାନାନ୍ତରକାରୀ କମ୍ପାନୀ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କମ୍ପାନୀ କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ଦାବି କରିପାରିବେ କି, ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି ଚୁକ୍ତିନାମା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାକୁ ସକ୍ଷମ ନୁହେଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ପାରିବେ କି ।

ଏହି ଯୋଜନା ପ୍ରକୃତରେ 3.5.1967 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଦିନ, କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହେବାର ଏକ ସୂଚନା କମ୍ପାନୀ ଜାରି କରିଥିଲା ।ଏହା ପରେ ନିଗମ ନୂତନ ନିଯୁକ୍ତି ପତ୍ର ଜାରି କରିଥିଲା ଏବଂ କମ୍ପାନୀର 8,000 କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଗମ ପ୍ରାୟ 5,173 ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଏହିପରି, ପୂର୍ବତନ କମ୍ପାନୀର ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ କର୍ମଚାରୀ ବେକାର ରହିଥିଲେ ।

ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଆଇନର ଧାରା 33C (2) ଅଧୀନରେ ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା 25.5.1965 ରେ ସଂଘ ଏବଂ କମ୍ପାନୀ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ବୁଝାମଣା ଅନୁଯାୟୀ ମିଳିବାକୁ ଥିବା ସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ଗଣନା କରିବା, ଏହା ସହିତ ଅନ୍ୟ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଇନର ଧାରା 25 FF ଅନୁଯାୟୀ ମିଳିବାକୁ ଥିବା ଛଟେଇ ସୁବିଧାର ଗଣନା ପାଇଁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମ୍ପର୍କିତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 15.7.1969 ର ଏକ ଆଦେଶ ବଳରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ପୁନର୍ବାର, 27.10.1969 ରେ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସରକାର ନିଗମରୁ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଦାବି ଉପରେ ଶ୍ରମିକ ଅଦଳତକୁ ଆଉ ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭ ଆଦେଶ ପଠାଇଥିଲେ ଯାହା 25.8.1965 ତାରିଖର ବୁଝାମଣା ଏବଂ ଆଇଡି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25FF ଅନୁଯାୟୀ ଟଙ୍କା ହିସାବରେ ଗଣନା କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏଥିରେ ଦୁଇଟି ତାଲିକା ସଂଲଗ୍ନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ତାଲିକାରେ 420 ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଠିକଣା ରହିଥିଲା ଏବଂ ଏହି କର୍ମଚାରୀମାନେ ନିଗମ ଅଧୀନରେ ନିଯୁକ୍ତି ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଆର୍ଥିକ ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ କି ନାହିଁ ତାହା ବିଚାର କରିବାକୁ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ତାଲିକାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା 98 ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଆଇନର ଧାରା 25FF ଅନୁଯାୟୀ ମିଳିବାକୁ ଥିବା ଛଟେଇ ସୁବିଧାର ଗଣନା କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ସହିତ ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ପଚରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଉକ୍ତ କମ୍ପାନୀଟି ଆଇଡି ଆଇନର ଧାରା 25FFF ର ଅର୍ଥ ଓ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି କି, ଯଦି ହଁ, ତେବେ ଉଭୟ ତାଲିକାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ଶ୍ରମିକମାନେ କେତେ ପରିମାଣର କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି?ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣକୁ ପୁନର୍ବାର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । କମ୍ପାନୀରୁ, ଧାରା 25FFF ଅଧୀନରେ ଉପୁଜିଥିବା ଦାବି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଖାରଜ କରି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଭାରତ ସଂଘ ଏହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିନଥିଲା କିନ୍ତୁ ନିଗମ ଏହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲା ଯେହେତୁ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଶ୍ରମ

ଅଦାଲତଙ୍କର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଥିଲା । ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ପରେ ଏହି ମାମଲା ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଆସିଛି । *କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ*, [1974] 4 ଏସସିସି 696 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ମାମଲାର ଫଏସଲା କରିଥିଲେ ।

ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ, ଏହା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆଇଡି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33C (2) ର ପରିସର ସୀମିତ ଏବଂ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ, ନିଷ୍ପାଦନ ସହିତ ସମାନ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ, ଧାରା 25FF ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରମିକମାନେ ଛଟେଇ ହେବା ଭଳି, କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାର ଅଧିକାର କେବଳ ସେହି ସଂସ୍ଥାର ମାଲିକ ବା ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉପଲବ୍ଧ, ଗ୍ରହଣକାରୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନୁହେଁ ଏବଂ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ଦାବିକୁ ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ଯେ, ନିଗମ ଗଠନ ହେବା, କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହେବା ସହିତ ସମାନ କି ନୁହେଁ ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଦାୟୀ ରହିବେ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଶ୍ରମିକମାନେ ନିଗମରେ ପୁନଃ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ କି ନୁହେଁ । ଯଦି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚନ୍ତି ଯେ ନିଗମ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଭୁଲ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଛି, ତେବେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି କି ପ୍ରତିକାର ଦିଆଯିବ ଏବଂ ଏହିପରି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡିକ ଆଇଡି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33C (2) ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହିପରି ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 33C (2) ଅନୁଯାୟୀ ସୂଚିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନଥିଲା । ଏହା ପରେ, ଶ୍ରମ ଅଦାଲତକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସରକାର 8 ଜୁନ୍, 1978 ରେ ପାରିତ ଏକ ଆଦେଶ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂଶୋଧନ ବଳରେ, ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ ନିଗମ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଶିଳ୍ପ ବିବାଦକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଚାର ପାଇଁ ପଠାଇଛି:

1. ଆଇଡି ଆଇନର ଧାରା 25 FFF ର ଅର୍ଥ ଏବଂ ପରିକଳ୍ପନା ମଧ୍ୟରେ ମେସର୍ସ ରିଭର୍ ଷ୍ଟିମ୍ ନାଭିଗେସନ୍ କମ୍ପାନୀ, ଲିମିଟେଡ୍ ବନ୍ଦ ହୋଇଛି କି?

2. ଉକ୍ତ କମ୍ପାନୀକୁ ମେସର୍ସ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍ କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଛି କି?

3. ଆଇଡି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 FFF ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ପ୍ରତି ଲାଗୁ ହୋଇଛି କି?

4. 25.8.1965 ତାରିଖର ବୁଝାମଣା, ମେସର୍ସ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅଟେ କି?

5. ଉକ୍ତ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ଉକ୍ତ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ସେବା ଜାରି ରଖିବାର ଅଧିକାର ଅଛି କି ଏବଂ ଉକ୍ତ ନିଗମ ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବା ଭୁଲ ଅଟନ୍ତି କି?

6. ଯଦି କିଛି ପ୍ରତିକାର ଥାଏ, ତେବେ ଶ୍ରମିକମାନେ କେଉଁ ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର?

ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ କମ୍ପାନୀକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନରେ, ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯୋଜନା ହିଁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଛି । ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯୋଜନାର ଖଣ୍ଡ 8 ଦର୍ଶାଇବ ଯେ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଯୋଜନାର ଅନୁମୋଦନ ପରେ ବିଦ୍ୟମାନ କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଋଣଦାତାମାନଙ୍କୁ ଦେୟ ଦେବା ପରେ ବିଦ୍ୟମାନ କମ୍ପାନୀକୁ, ଅଦାଲତରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଦ ନକରି ସମାପ୍ତ କରାଯିବ । ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯୋଜନାର ଅନୁମୋଦନ ଅନୁଯାୟୀ, ଆନନ୍ଦବଜାର ପତ୍ରିକା, ଯୁଗାନ୍ତର ପତ୍ରିକା ଏବଂ ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡରେ, ସଂଲଗ୍ନକ ଏ, ଏ/ଆଇ ଏବଂ ଏ /, ଏକ ବନ୍ଦ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । 2. କମ୍ପାନୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 481 ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି କୌଣସି କମ୍ପାନୀର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି କିମ୍ବା ଲିକ୍ୱିଡେଟର୍ ପାଖରେ ପାଣ୍ଠି କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତି ଅଭାବରୁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାରଣରୁ କମ୍ପାନୀର ବନ୍ଦ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆଗେଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି, ଏବଂ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ କମ୍ପାନୀକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ଠିକ୍ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିଚାର କରାଯାଏ, ତେବେ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା କମ୍ପାନୀର ବିଲୋପ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ, ଏପରି ଏକ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ତେଣୁ, ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଦେୱାନୀ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା ଏବଂ କମ୍ପାନୀର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି ଯେ ଧାରା 25F ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ପୂରଣ କରିବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ, ଯଦି ସେହି ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ପୂରଣ ନହୁଏ, ତେବେ ଛଟେଇ ଉପରେ ନିଷେଧାଦେଶ ଲାଗୁ ହେବ, ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25FFF (1) ଅନୁଯାୟୀ, କୌଣସି ଉଦ୍ୟୋଗ ବନ୍ଦ ହେବା କାରଣରୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଚାକିରିର ଅନ୍ତ ଘଟିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କ୍ଷତିପୂରଣ ନ ଦେଇ କିମ୍ବା ବିଜ୍ଞପ୍ତି ନ ଦେଇ ବା ବିଜ୍ଞପ୍ତି ବଦଳରେ ମଜୁରୀ ନ ଦେଇ ଚାକିରିରୁ ବାହାର କରିବା ନିଷିଦ୍ଧ ନୁହେଁ । ତେଣୁ, ଏହାକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ପୂର୍ବ ସର୍ତ୍ତ ନୁହେଁ ।ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ 3.5.1967 ରୁ କମ୍ପାନୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ଅଛି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ବିରୋଧରେ, ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା । ର ଉତ୍ତର ଏହିପରି ଦିଆଯାଇଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଯୋଜନାରେ, ଉଦ୍ୟୋଗର ସ୍ଥାନାନ୍ତର ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ଏବଂ ଏହିପରି ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ଫଏସଲା କରାଯାଇଥିଲା । ତୃତୀୟ ବିଷୟରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଏଠାରେ କୌଣସି ଉଦ୍ୟୋଗର ହସ୍ତାନ୍ତର ହୋଇ ନଥିବାରୁ ଆଇଡି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25FF ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ, ତେଣୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ ନାହିଁ । ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏକ ତଥ୍ୟ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ଏପରି କୌଣସି ଚୁକ୍ତିନାମା କିମ୍ବା ବୁଝାମଣା ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ନିଗମ ଏକ ପକ୍ଷ ଅଟେ ଏବଂ ଯେଉଁ କମ୍ପାନୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯାହା ଏହି ବୁଝାମଣାରେ ଏକ ପକ୍ଷ ନଥିଲା, ତା ଉପରେ ଏହି ରାୟର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ପ୍ରଭାବକୁ ନେଇ କୌଣସି ଆଲୋଚନା କିମ୍ବା ବିବାଦ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । 5ମ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ କମ୍ପାନୀର ପୂର୍ବତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଗମରେ ସେବା ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ଏହି ଯୋଜନା କୌଣସି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । ଅପରପକ୍ଷେ, ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯୋଜନାରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା କେତେ ସଂଖ୍ୟକ କର୍ମଚାରୀ ନେଇପାରିବ ସେ ବିଷୟରେ ନିଗମର ସଙ୍କୋଚ ବିବେକାଧିକାର ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ନିଗମରେ ନିଯୁକ୍ତି ଜାରି ରଖିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ସଂଲଗ୍ନ ତାଲିକା

ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରଦାନ ସମ୍ପର୍କରେ ହସ୍ତାନ୍ତର ଗ୍ରହଣକାରୀ ନିଗମର କୌଣସି ଦାୟିତ୍ୱ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଶ୍ରମିକମାନେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘକୁ କୌଣସି ପ୍ରତିକାର ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଆଇଡି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25FFF ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ପରିମାଣ, କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ ଠିକ ଭାବରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଏକ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇପାରିବ । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ଫଏସଲା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ, କମ୍ପାନୀର ମାମଲା ଉପରେ ବିଚାର କରୁଥିବାବେଳେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ, ଆଇଡି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କମ୍ପାନୀକୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ଏହି ଯୋଜନାରେ କୌଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ ଏବଂ 25.8.1965 ତାରିଖର ଚୁକ୍ତିନାମା ଭିତ୍ତିରେ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରମିକମାନେ କରିଥିବା ଦାବି, କୌଣସି ଯୋଜନାର ମଞ୍ଜୁରୀ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆବେଦନର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ବା ପରିସରଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ଏହି ଚୁକ୍ତିନାମାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତଥା ବିଧିବଦ୍ଧ ଆଇନଗତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ କମ୍ପାନୀ ସମାପ୍ତ ପାଇଁ ଯୋଜନାର ମଞ୍ଜୁରି ଅନୁଯାୟୀ, ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ ସମୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏହି ବିବୃତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହା କମ୍ପାନୀର ପୁନଃନିର୍ମାଣ ମାମଲା ଥିଲା, ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ପରିସମ୍ପତ୍ତି କମ୍ପାନୀର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଗମକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଏବଂ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଏ । ଆଇଡି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (g) ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ଯୋଜନାକୁ, ନିଯୁକ୍ତିଦାତା ଭାବେ ମଞ୍ଜୁରି କରାଯିବା ପରେ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ରହିଥିବା ନଦୀ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଯୁକ୍ତିର ପ୍ରସଙ୍ଗ ସହିତ ଋଣଦାତାମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦାୟିତ୍ୱର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ *ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ପି. ଏସ୍. ରାଜାଗୋପାଳନ୍*, [1964] 3 ଏସସିଆର୍ 140 ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲା ।

ପକ୍ଷ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଏହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରିଛନ୍ତି ଯେ, *କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅର୍ନ୍ତଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍* ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ କି, ଉଦ୍ୟୋଗ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ କାରଣରୁ ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କର କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଆଇନର ଧାରା 25F ର ତିନୋଟି ଖଣ୍ଡ ଏଠାରେ ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଅତଏବ, ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର *ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ* ଦାବି ହେଉଛି ନିଗମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଇଡି ଆଇନର ଧାରା 25FF ଅନୁଯାୟୀ କାମ କରିବା କିମ୍ବା କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି ଯେ ଶ୍ରମିକମାନେ ସମାଜର ଅନୁନ୍ନତ ବର୍ଗର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଶୋଷଣ ତଥା ପ୍ରଭାବିତ କରାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ କୌଣସି ବ୍ୟାଘାତ ଥିବା କଥା ଯୋଜନାରୁ ଜଣାପଡୁନାହିଁ; ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ସେମାନେ ଭାରତ ସଂଘଙ୍କୁ ଏକ ପକ୍ଷ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନଥିଲେ । ତେଣୁ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସଂଘ ନିଷ୍କ୍ରିୟ କମ୍ପାନୀଠାରୁ ଯେକୌଣସି

ହାରରେ ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଏବଂ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଆର୍ଥିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ଭାରତ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଦେବାକୁ ପଡିବ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂର୍ବ କମ୍ପାନୀର ଶ୍ରମିକମାନେ ନିଗମର ସେବାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇନାହାନ୍ତି ।

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅନ୍ତର୍ଦେଶୀୟ ଜଳ ପରିବହନ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍ ମାମଲାରେ [ଉପୋରୋକ୍ତରେ] ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ନିଗମର ଦାୟିତ୍ୱ କଥା ଉଠିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏକ ଉଦ୍ୟୋଗ ହସ୍ତାନ୍ତର ଗ୍ରହଣକାରୀ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କି ନୁହେଁ ତାହା ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ କାରକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଯେତେଦୂର ନିଗମ ବିରୋଧରେ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ସମ୍ପୃକ୍ତ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଜୁନ୍ 5,1967 ରୁ ସେବାର ବିଭିନ୍ନ ସର୍ତ୍ତ ସହିତ ନୂତନ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେବା ସର୍ତ୍ତରେ ବିରତି ଥିଲା । ଯଦିଓ ଏଭଳି ତଦନ୍ତରୁ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ ବାହାରିପାରିବ ଯେ ନିଗମ ଜଣେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟେ, ତଥାପି ବିଷୟଟିର ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ଜଣେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ସେହି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ପୁନଃ-ନିଯୁକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଦାୟୀ ରହିବେ ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ନିଯୁକ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଯୋଗୁଁ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବେ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ଯେଉଁଠାରେ ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରମିକଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ଛଟେଇକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରୁଥିବା ଏକ ବୁଝାମଣାର ଏକ ସର୍ତ୍ତ ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ବଜାୟ ରଖିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପାରେ, ଯଦିଓ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ଉପରେ ଏହା ବୈଧାନିକ ଭାବରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ଏହା ଯେ ନିଗମ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବାକୁ କିମ୍ବା ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ନୁହେଁ ।ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି ଯେ, କୌଣସି ଉଦ୍ୟୋଗ ବନ୍ଦ ହେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ କମ୍ପାନୀରୁ ନିଗମକୁ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇନାହିଁ ବୋଲି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଠାରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି, କାରଣ କମ୍ପାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯୋଜନା, କମ୍ପାନୀକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଏକ ପୃଥକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା । ତେଣୁ, ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଯଦି କୌଣସି ଉଦ୍ୟୋଗ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବାହାରେ ଥିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ କାରଣରୁ ବନ୍ଦ ହୁଏ, ତେବେ ସେଠାରେ ୧୦ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ କାମ କରିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରମିକ ସେକ୍ସନ୍ 25FFF ଅନୁଯାୟୀ ସୂଚନା ଓ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର, ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରାଯାଇଛି । ଯଦି କୌଣସି ଉଦ୍ୟୋଗ ଆର୍ଥିକ ଅସୁବିଧା କାରଣରୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନର ସ୍ଥିତିରେ ଥିଲା, ତେବେ ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବାହାରେ ଥିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି କାରଣରୁ ଏହାକୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିବା ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଯଦି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମ 33C (2) ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ଆବେଦନ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25FFF ଅଧୀନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ଦାବିର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ, ଯାହା ଭାରତ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଏବଂ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପୂର୍ବତନ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ ଭାରତ ସଂଘ ପକ୍ଷ ହେବେ ।

ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହିପରି ଆବେଦନ ଦାଖଲ ହେବାର ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ଫଏସଲା କରିବାକୁ ଆମେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଏହାକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା । ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଆର୍. ସି. କେ. ଆବେଦନକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।